

בַּעַל קִבְלָה אִיהוּ עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא, וְאִיהוּ
קַבִּילַת מִינֵיהּ, וּבְאֵן אַתְר קַבִּילַת מִינֵיהּ
בִּימִינָא, בְּגִין דְּעֵלִיָּה אֶתְמַר כִּי יְמִינָךְ פְּשׁוּטָה
לְקַבֵּל שָׁבִים, הִלְכָה אִיהוּ מִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא,
קִבְלָה (דף נח ע"ב) הִיא מִסְטָרָא דִּימִינָא, הִלְכָה
בְּשִׁמְאֵלָא לְגַבֵּי בַּעֲלָהּ, וְקַבִּילַת מִינֵיהּ בִּימִינָא
וְנַחְתָּא מְלֵיא לְגַבֵּי צְדִיק, וּבְגִין דָּא (תהלים לז כה) לֹא
רְאִיתִי צְדִיק נֶעְזֵב וְכו', (ובמאי) וְכֵד נַחְתָּא מְלֵיא
לְגַבֵּי בַּעֲלָה דְאִיהוּ ו', נָהָר דְּאֶתְמַשְׁךְ מַעְדָן, ו' עָאֵל
בְּד' וְאֶתְעִבִידַת ה', וּמָה דְהוּה צְדָק אֶתְעִבִידַת
צְדָקָה לְגַבֵּי עֵנִי דְאִיהוּ צְדִיק.

וְהָהוּא נָהָר עֵלִיָּה אֶתְמַר שְׁמֵשׁ בְּשַׁבַּת צְדָקָה
לְעֵנִים, וְעֵלִיָּה אֶתְמַר (משלי יד לד) צְדָקָה
תְּרוּמָם גּוֹי, וּמָה דְהוּה צְדָק דִּינָא, אֶתְעִבִידַת
רַחֲמֵי, וְכֹל סְפִירָן עַל שְׁמָה אֶתְקָרִיא, מֵאֲזֵנֵי צְדָק

לשון הקודש

ויורדת מלאה אל הצדיק, ומשום זה לא
 ראיתי צדיק נעזב וכו', (ובמאי) וכשירדת
 מלאה אל בעלה שהוא ו', הנָהָר שְׁמֵשׁ
 מעדן, ו' נכנס לד' ונעשית ה', ומָה שְׁהִיָּה
 צְדָק נַעֲשֶׂה צְדָקָה לְעֵנִי שֶׁהוּא צְדִיק.

ועל אותו הנָהָר נֶאֱמַר שְׁמֵשׁ בְּשַׁבַּת
 צְדָקָה לְעֵנִים, ועליו נֶאֱמַר צְדָקָה תְּרוּמָם
 גּוֹי, ומָה שְׁהִיָּה צְדָק דִּין, נַעֲשִׂית

לביתה וחק לנערתי, ומקבלים זה מזה,
 מאותו שמקבלים ממנה.

בַּעַל קִבְלָה הוּא הָעֲמוּד הָאַמְצָעִי, וְהִיא
קִבְלָה מִמֶּנּוּ, וּבְאִיזָה מְקוּם קִבְלָה מִמֶּנּוּ?
בְּיָמִין, מִשׁוּם שֶׁעָלְיוּ נֶאֱמַר כִּי יְמִינָךְ
פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים. הִהֲלָכָה הִיא מִצַּד
הַשְּׁמָאֵל, קִבְלָה הִיא מִצַּד הַיְמִינִי, הִלְכָה
בְּשִׁמְאֵל אֵל בַּעֲלָהּ, וּמִקְבֻלַּת מִמֶּנּוּ בְּיָמִין

אבני צדק איפת צדק והיו צדק (ויקרא יט לו), פד
אתרחק מינה בעלה דאיהו רחמי, מאזני צדק
תרון דרועין, אבני צדק תרון סמכי קשוט, הין
צדק צדיק, וכד עמודא דאמצעייתא מרחק מינה
איהו משפט, וביה פתיב (תהלים עה ח) פי אלהים
שופט זה ישפיל וזה ירים, זה ישפיל מאן דגרים
לאשפלא לשכינתא מאתרהא, וזה ירים מאן
דגרים לסלקא לה מאתרהא, דחובין דישראל
אינון אשפילן לה לתתא, וזכוון דלהון סלקין לה
לאתרהא, הא זכאה איהו מאן דעביד זכוון
לסלקא לה לאתרהא.

ועוד שכינתא איהי שלוחת הקון, מאן קון דילה
דא ירושלים, ולעילא קון דילה ההוא
דאתמר ביה (שמות לד ז) ונגקה לא ונדא מטטרוין.

לשון הקודש

— מי שגורם להעלותה ממקומה, שחטאי
ישראל משפילים אותה למטה,
וזכיותיהם מעלים אותה למקומה, הרי
צדיק הוא מי שעושה זכיות להעלותה
למקומה.

ועוד שכינה, היא שלוחת הקון. מי הקון
שלה? זו ירושלים, ולמעלה הקון שלה,
אותו שנאמר בו ונגקה לא ונדא מטטרוין,
עליו נאמר אל תסתכל בקונן

רחמים, וכל הספירות נקראו על שמה
מאזני צדק, אבני צדק, איפת צדק והין
צדק, כשהתרחק ממנה בעלה, שהוא
רחמים. מאזני צדק שתי זרועות, אבני
צדק שני עמודי אמת, הין צדק צדיק,
וכשהעמוד האמצעי מרחק ממנה, הוא
משפט, ובו כתוב כי אלהים שופט זה
ישפיל וזה ירים. זה ישפיל — מי שגורם
להשפיל את השכינה ממקומה, וזה ירים

עליה אתמר אל תסתכל בקנקן אלא במה דאית ביה, ודא איהו כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עין או על הארץ (דברים כב ו'), בכל עין דא גוף וברית, צדיק איהו ברית ואיהו כ"ל, עין דא עמודא דאמצעיתא, או על הארץ דא אימא תתאה, אפרחים תרין דרועין, או ביצים תרין שוקין, והאם רבצת דא אימא עלאה, שלח תשלח את האם דא אימא תתאה את ודאי.

שלח תשלח, הדא הוא דכתיב (בראשית ח ח) וישלח את היונה מאתו, ואתמר בייעקב (שם כז ל) ויהי אך יצא יצא, לקבל שלח תשלח, ואינון תרין דרועין שני גרישיין ואינון תרין תרוכין, ודא איהו שלח תשלח את האם, ואת הבנים תקח לך, אליו שית פרקין דאינון בתרי דרועין, אשתארת ה' ד' בלא ו', מאן גרים לה תרי תרוכין, אלא בגין

 לשון הקודש

זו האם התחתונה, את ודאי. שלח תשלח, זהו שכתוב וישלח את היונה מאתו, ונאמר בייעקב ויהי אך יצא יצא, כנגד שלח תשלח, והם שתי זרועות, שני גרישיין, והם שני גרושים. וזהו שלח תשלח את האם, ואת הבנים תקח לך, אלו ששת הפרקים שהם בשתי זרועות, נשארת ה' ד' בלי ו' מי

אלא במה שיש בו, וזהו כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עין או על הארץ. בכל עין - זה גוף וברית, צדיק הוא ברית והוא כ"ל, עין - זה העמוד האמצעי, או על הארץ - זו האם התחתונה, האפרחים - שתי זרועות, או ביצים - שתי שוקים, והאם רבצת - זו האם העליונה, שלח תשלח את האם -

דְּעָבְרוּן בְּנֵהָא עַל פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא עֲשֵׂה וְלֹא
תַעֲשֵׂה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה נ יח) וּבְפִשְׁעֵיכֶם
שְׁלַחַה אִמְכֶם.

וַיּוֹסֶף שַׁלַּח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתוֹ (בראשית ח י) דָּא
עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, מָאן גָּרִים דָּא
דְּאֲתַתְרַכַּת מִיְנִיהּ, בְּגִין דִּישְׂרָאֵל עָבְרוּ עַל
אוֹרֵייתָא, וַיַּחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרִים (שם) (נ"א
וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה וְלֹא יָסְפָה שׁוּב), דָּא ז', יוֹמָא שְׁבִיעָאָה
דְּכְלִיל שְׁבַע שַׁבְּתוֹת, וּמָאן גָּרַם דְּאֲתַתְרַכַּת מִיְנִיהּ,
בְּגִין דְּעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל עַל אוֹת שַׁבַּת וַיּוֹמִין טָבִין
וְאוֹת בְּרִית.

מִסְטָרָא דִּי צַחֲקָא דְאִיהוּ רֵאשׁ הַשָּׁנָה, אֲתַמַּר בִּיהּ
(שם) וַתֵּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עָרְב, וְדָא
עָרְב דִּי צַחֲקָא, וּמִסְטָרָא דְצַדִּיק אֲתַמַּר בָּהּ (שם) וְהִנֵּה
עֲלָה זֹאת טָרַף בְּפִיָּהּ, וַיַּדַּע נֹחַ כִּי קָלוּ הַיָּמִים מֵעַל

לשון הקודש

יָסְפָה שׁוּב, וְהָ ז', יוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁכּוּלָל שְׁבַע
שַׁבְּתוֹת, וּמִי גָרַם שֶׁהַתְּנַרְשָׁה מִמֶּנּוּ?
מִשׁוּם שֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל עַל אוֹת שַׁבַּת
וַיָּמִים טוֹבִים וְאוֹת בְּרִית.

מִהַצַּד שֶׁל יְצַחֲקָא שֶׁהוּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה,
נְאֻמַּר בּוֹ וַתֵּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עָרְב,
וְהָ עָרְב שֶׁל יְצַחֲקָא, וּמִצַּד שֶׁל הַצַּדִּיק
נְאֻמַּר בָּהּ וְהִנֵּה עֲלָה זֹאת טָרַף בְּפִיָּהּ, וַיַּדַּע

גָּרַם לָהּ שְׁנֵי גְרוּשִׁינ? אֵלֶּא בְּגַלְל
שְׁעוֹבְרִים בְּנִיָּה עַל מְצוֹת הַתּוֹרָה, עֲשֵׂה
וְלֹא תַעֲשֵׂה, זֶהוּ שְׁכָתוּב וּבְפִשְׁעֵיכֶם
שְׁלַחַה אִמְכֶם.

וַיּוֹסֶף שַׁלַּח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתוֹ, זֶה הָעֲמוּד
דְּאִמְצָעִי, מִי גָרַם זֶה שֶׁהַתְּנַרְשָׁה מִמֶּנּוּ?
מִשׁוּם שֶׁיִּשְׂרָאֵל עָבְרוּ עַל הַתּוֹרָה. וַיַּחַל
עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרִים (וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה וְלֹא

הָאָרֶץ, וּבְכָל אֶתֶר דְּלֹא אֲשַׁכַּחַת לְתַתָּא דִּיּוֹקְנָא
 דְּבַעְלָהּ בְּאוֹרֵייתָא, לָא הִנֵּת שְׂרִיא עֲלָהּ, הָדָא הוּא
 דְּכַתִּיב (שם ט) וְלֹא מִצָּאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ
 בְּגִלּוֹתָא, מִיַּד דְּאֲשַׁכַּחַת בַּעְלָהּ לְרַעִיא מְהִימְנָא,
 שְׂרִיא עֲלִיהּ וְלֹא חֲזַרְת לְתִיבָהּ, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב
 (שם יב) וְלֹא יִסְפָּה שׁוּב אֵלָיו עוֹד, וְעַל דָּא אֶתְמַר (שם
 ב כד) עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְגוֹמֵר,
 אִיהִי אֶתְדַבְּקַת בֵּיהּ וְאִיהִי בַּהּ.

**בַּהּ הוּא זְמַנָּא וַיִּפְתַּח נִחַ אֶת חֲלוֹן הַתִּיבָה אֲשֶׁר
 עָשָׂה (שם ח ו), וַנִּפְקוּ בְלָהוּ וְאָזְלוּ לְגַבֵּי יוֹנָה
 וּבַעְלָהּ, וְאֶתְמַר לְגַבֵּי נִחַ וַיִּפְתַּח נִחַ, מֵאִי וַיִּפְתַּח נִחַ,
 אֵלָא רָמִיז וַתִּפְתַּח וַתִּרְאֶהוּ אֶת הַיֶּלֶד (שמות ב כד),
 אַדְנִי שְׁפַתֵי תִפְתַּח, וְדָא יִשְׂרָאֵל דְּפַתְחִין בְּתִיבָתָא
 בְּכַבְּיָהּ, וּמִיַּד וַתַּחֲמוֹל עָלָיו.**

לשון הקודש

והוא בה.

**בְּאוֹתוֹ זְמַן, וַיִּפְתַּח נִחַ אֶת חֲלוֹן הַתִּבָּה
 אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיִּצְאוּ כָלֵם וְהִלְכוּ לַיּוֹנָה
 וּבַעְלָהּ, וַנִּצְמַר לְגַבֵּי נִחַ וַיִּפְתַּח נִחַ, מֵאִי
 זֶה וַיִּפְתַּח נִחַ? אֵלָא רָמִיז, וַתִּפְתַּח
 וַתִּרְאֶהוּ אֶת הַיֶּלֶד, אַדְנִי שְׁפַתֵי תִפְתַּח,
 וְזֶה יִשְׂרָאֵל שְׁפוֹתֶיהֶם בְּתִיבָתָהּ בְּכַבְּיָהּ,
 וּמִיַּד וַתַּחֲמוֹל עָלָיו.**

נח כי קלו המים מעל הארץ, ובכל מקום
 שלא מצאה למטה דמותו של בעלה
 בתורה, לא היתה שורה עליו, והו
 שכתוב ולא מצאה היונה מנוח לכף
 רגלה, בגלות, מיד שמצאה בעלה את
 הרועה הנאמן, שרתה עליו ולא חזרה
 לתבה. והו שכתוב ולא יספה שוב אליו
 עוד, ועל זה נאמר על כן יעזב איש את
 אביו ואת אמו וגומר, היא נדבקה בו,

וְעוֹד שְׂכִינְתָּא אֶתְקְרִיאת חג, בְּכָל זְמַנִּין וַיּוֹמִין

טָבִין, חָג דְּתַלְתַּת רְגָלִין, דְּאֶתְמַר בְּהוֹן (שמות)

שָׁלֹשׁ (כג יד) (דף ט ע"א) רְגָלִים תַּחֲוֹג לִי בַּשָּׁנָה, וּבְגִינְהָ

יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה, לְקַיָּמָא זְכוּר וְשָׁמוֹר זְכוּר לְזָכַר

וְשָׁמוֹר לְנִקְבָּה, בְּלֵהוּ אֵלִין דְּאִזְלִין לְאַסְתְּכְּלָא (נ"א

לְאַתְּכְּלָא) בַּשְּׂכִינְתָּא, צְרִיכִין לְמִיחָב לָהּ דְּדוֹרוּנָא,

הָדָא הוּא דְּכְתִיב (דברים טז טז) וְלֹא יִרְאֶה אֶת פְּנֵי

יְהוָה רִיקָם, וְצָרִיךְ לְמַחְדֵּי בָּהּ, הָדָא הוּא

דְּכְתִיב (שם) וְשָׂמַחַת בְּחֻנְךָ, דְּאִיְהִי חֲדָנָא דְּקוּדְשָׁא

בְּרִיךְ הוּא אֶתְקְרִיאת, וּמָאן דְּאִזִּיל לְמַחְמֵי לָהּ

צָרִיךְ לְנַטְרָא גְרַמְיָה מְעַצְבוּ, דְּאִיְהִי לִילִי"ת

חֲשׂוּכָא עַצְבוֹן שְׂאוּל טַחוּל, דְּאִיְהִי מוּם, וְעֲלִיָּה

אֶתְמַר (ויקרא כא יח) כָּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב.

אִישׁ כְּמִתְנַת יָדוֹ דָּא שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה, דַּעְלָה

אֶתְמַר (משלי כא יד) מִתָּן בַּסֶּתֶר יִכְפֶּה אָף, בְּגִין

לשון הקודש

בָּהּ. זְהוּ שְׂפַתוּב וְשָׂמַחַת בְּחֻנְךָ, שְׂהִיא
נִקְרֵאת שְׂמַחַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִי
שְׂהוּלְךָ לְרֵאוֹת אוֹתָהּ, צָרִיךְ לְשַׁמֵּר אֶת
עַצְמוֹ מְעַצְב, שְׂהִיא לִילִית חֲשׂוּכָה,
עַצְבוֹן, שְׂאוּל, טַחוּל, שְׂהִיא מוּם, וְעֲלִיָּה
נֶאֱמַר כָּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב.

אִישׁ כְּמִתְנַת יָדוֹ, זוֹ שְׂכִינְהָ הַעֲלִינָהּ,
שְׂעֲלִיָּה נֶאֱמַר מִתָּן בַּסֶּתֶר יִכְפֶּה אָף,

וְעוֹד, שְׂכִינְהָ נִקְרֵאת חג, בְּכָל הַזְּמַנִּים
וַיּוֹמִים טוֹבִים, חג שֶׁל שְׁלֹשׁ רְגָלִים,
שְׂנַאֲמַר בָּהֶם שְׁלֹשׁ רְגָלִים תַּחֲוֹג לִי בַּשָּׁנָה,
וּבְשִׁבְלִיָּהּ יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה, לְקַיָּמָא זְכוּר
וְשָׁמוֹר, זְכוּר לְזָכַר, וְשָׁמוֹר לְנִקְבָּה. כָּל
אֵלוֹ שְׂהוּלְכִים לְהַסְתְּכְּלָא (לְהַבְלִל) בַּשְּׂכִינְהָ
צְרִיכִים לְתַת לָהּ דְּדוֹרוּן, זְהוּ שְׂפַתוּב וְלֹא
יִרְאֶה אֶת פְּנֵי יְהוָה רִיקָם, וְצָרִיךְ לְשַׁמֵּחַ

דאיהי סתימא, עולם הפא קרינן לה מתנה, ועלה
 אתמר ישמח משה במתנת חלקו, בגין דמתת
 אלהים היא, כברכת יהוה אלהיך אשר נתן לך
 דא שכינתא תתאה, חד מסטרא דימינא ברכה,
 וחד מסטרא דשמאלא מתנה.

ועוד שכינתא איהי השבון תקופות ומזלות
 ומולדות ועבורין, ארבע תקופן דאתקריאו
 ארבע תקופות, ולכל תקופה תלת ירחין, ובהון
 תרין עשר מזלות, ואינון לקבל תרין עשר שבטין
 דישראל, וכלא אתקשר בהאי שמא אדני, איהי
 שכינתא תתאה, תקיפא בארבע תקופין, דאינון
 מסטרא דשמאלא חזק תקיף, ואינון אל"ף דל"ת
 נו"ן יו"ד, וכלהו תרין עשר מזלות קשין מסטרא
 דדין, ובגין דמזונא קא אתיא מנייהו, אמרו מארי
 מתניתין קשין מזונותיו של אדם בקריעת ים סוף,

לשון הקודש

תקופות שנקראו ארבע תקופות, ולכל
 תקופה שלשה חדשים, ובהם שנים עשר
 מזלות, והם כנגד שנים עשר שבטי
 ישראל, והכל נקשר בשם הנה אדני,
 השכינה התחתונה היא חזקה בארבע
 תקופות, שהם מצד השמאל, חזק תקיף,
 והם אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, וכל שנים
 עשר המזלות קשים מצד הדין, ומשום

משום שהיא נסתרת, עולם הפא קוראים
 לה מתנה, ועליה נאמר ישמח משה
 במתנת חלקו, משום שמתת אלהים
 היא, כברכת יהוה אלהיך אשר נתן
 לך, זו שכינה תחתונה, אחת מצד ימין
 - ברכה, ואחת מצד שמאל - מתנה.
 ועוד, שכינה היא השבון תקופות
 ומולדות ועבורים, ארבע

דאתקבע בהון לתרין עשר קרעין.

ואינן ארבע תקופות תרין זרועין ותרין שוקין,
 תרין עשר מזלות תרין עשר פרקין דאית
 בהון, ולקבליהו תרין עשר ירחי שתא, ואינן ו'
 ו' רזא דעבורא ודא ירחא תלת עשר, דא א, ודא
 וא"ו, שתא מתלת עשר ירחין, וביה צריך להשוות
 שנת החמה עם שנת הלבנה, וליחדא לון במהלך
 האמצעי דאיהו עמודא דאמצעיתא, ואם פר נש
 ידע למניי ולהשוות שנת החמה עם שנת הלבנה
 ולייחד לון, איהו ידע מתי יהא פסח בחדש
 האביב, ובדא ישוון אבא ואמא ברא וברתא, הדא
 הוא דכתיב (דברים ד ו) ושמרתם ועשיתם פי היא
 חכמתכם ובינתכם, ושמרתם ועשיתם דא ו"ה, פי
 היא חכמתכם ובינתכם דא י"ה ונבמה יהון שוין

לשון הקודש

להשוות שנת החמה עם שנת הלבנה,
 ולייחד אותם במהלך האמצעי שהוא
 העמוד האמצעי, ואם אדם יודע למנות
 ולהשוות שנת החמה עם שנת הלבנה
 ולייחד אותם, הוא יודע מתי יהיה פסח
 בחדש האביב, ובזה ישוו האב והאם
 הבן והבת. זהו שכתוב ושמרתם
 ועשיתם פי היא חכמתכם ובינתכם.
 ושמרתם ועשיתם - זה ו"ה. פי היא

שהשוון בא מהם, אמרו בעלי המשנה
 קשים מזונותיו של אדם בקריעת ים סוף,
 שנקרע בהם לשנים עשר קרעים.

ואותן ארבע תקופות, שתי זרועות
 ושתי שוקים, שנים עשר מזלות, שנים
 עשר פרקים שיש בהם, וכנגדם שנים
 עשר חדשי השנה, והם ו' ו' סוד העבור,
 וזה החדש השלשה עשר, זה א, וזה וא"ו,
 שנה של שלשה עשר ירחים, ובה צריך

אָבא וְאָמא בְּרָא וּבְרָתָא, בָּא' דְּהוּא בְּתָרָא עֲלָתָא,
 דְּאָמְרָה סִיתָרָא עֲלָה, אִי אֶפְשָׁר לְשַׁנֵּי מְלָכִים
 שְׁיִשְׁתַּמְשׁוּ בְּכֶתֶר אַחַד, וּבְגִינִיָּה אֲמָרִין בְּשַׁבַּת
 יוֹמִין טָבִין וּבְרִישֵׁי יְרֵחִין, כְּתָר יִתְּנוּ לָךְ יְהו"ה
 אֱלֹהֵינוּ מְלָאכִים הַמוֹנֵי מֵעֲלָה, מְלָךְ וּמְלָכוֹת.

וְעוֹד אִיהִי מִצְוֹת שְׁחִיטָה בְּשָׂרָה בְּזָרִים (נ"א בַּנְּשִׁים),
 דְּאֵינוֹן בְּנֵי נֶשֶׂא דְּדַמְיִין לְבַעֲרוֹן, דְּאֵלִין
 דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא צָרוּךְ לְמַעַבְדַּ בְּהוֹן
 קָרְבָּנִין דְּצִלוֹתִין, דִּיתְקָרִיבוּ לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא,
 וְאִם מִתְקָרְבִין בְּצִלוֹתִין לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, וְסַבְלִין
 בְּמָה מִכְתָּשִׁין, הָדָא הוּא דְכָתִיב (תהלים מד כג) כִּי עָלִיךְ
 הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשָׁבְנוּ כְּצֹאן טְבָחָה, אֶתְחַזֵּי כְּאֵלוֹ
 וְזַבַּחַת עָלָיו אֶת עוֹלוֹתֶיךָ וְאֶת שְׁלָמֶיךָ וְגוֹמֵר (שמות
 כ כד), הָדָא שְׂזִיב לֹזֵן מִמִּיתָה דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת, הָדָא

לשון הקודש

בְּזָרִים (בַּנְּשִׁים), שְׂהִים בְּנֵי אָדָם שְׂדוּמִים
 לְבַהֲמוֹת, שְׂאֵלוּ שְׂלֹא מִתְעַסְקִים בְּתוֹרָה,
 צָרוּךְ לַעֲשׂוֹת בְּהִם קָרְבָּנוֹת שֶׁל תְּפִלוֹת
 שְׁיִתְקָרְבוּ לְקוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִם
 מִתְקָרְבִים בְּתְפִלוֹת לְקוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 וְסוֹבְלִים בְּמָה מְכוֹת, זֶהוּ שְׂכַתוֹב כִּי
 עָלֶיךָ הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשָׁבְנוּ כְּצֹאן
 טְבָחָה, נִרְאָה כְּאֵלוֹ וְזַבַּחַת עָלָיו אֶת
 עֲלֹתֶיךָ וְאֶת שְׁלָמֶיךָ וְגוֹמֵר, שְׂזִיב מְצִיל

הַכַּמְתָּכֶם וּבִינְתָכֶם - זֶה י"ה. וּבְמָה יִהְיוּ
 שְׂוִים הָאֵב וְהָאֵם, הַבֵּן וְהַבַּת? בָּא' שֶׁהוּא
 כְּתָר עָלִיוֹן, שְׂאוּמְרַת הַלְבָּנָה עָלֶיהָ, אִי
 אֶפְשָׁר לְשַׁנֵּי מְלָכִים שְׁיִשְׁתַּמְשׁוּ בְּכֶתֶר
 אַחַד, וּבַגְּלָלוֹ אוֹמְרִים בְּשַׁבַּת וַיָּמִים
 טוֹבִים וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים, כְּתָר יִתְּנוּ לָךְ
 יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ מְלָאכִים הַמוֹנֵי מֵעֲלָה,
 מְלָךְ וּמְלָכוֹת.

וְעוֹד הִיא מִצְוֹת הַשְּׁחִיטָה הַבְּשָׂרָה

הוא דכתיב (תהלים לו ז) אדם ובהמה תושיע יהו"ה.

ואלין דעובדייהו כבעירן דחקלא דאכלין בלא
 צלותין, מיתתהון יהא כבעירן דחקלא,
 ושחית לון מלאך המות מדה כנגד מדה, ולא עוד
 אלא בספין פגום קא שחית לון, ואתקריאו נבלה,
 ועלייהו אתמר (ישעיה כו יט) נבלתי יקומון, מאי ספין
 פגום דא סמא"ל אל אחר, ספין פגום ודאי אתקרי,
 ואיהי פגומה סם המות, טריפה ונבלה. (דף נט ע"ב)
 וכינן דאתייהיבו בידיהון כפר קבילו ענשיהו, וכינן
 דא נבלתי יקומון, וכל סירכאן דסם המות אינון
 רגלין דילא, ועלייהו אתמר (משלי ה ה) רגליה יורדות
 מות וגומר, ואינון ח"י סרכות, עלייהו כתיב (בראשית
 ח כא) ולא אוסיף עוד להפות את כל ח"י כאשר
 עשיתי, לאינון דמצלין ח"י ברבאן דצלותין, (ומאן

לשון הקודש

ספין פגום, ופגומה היא סם המות,
 מרפה ונבלה, וכינן שנתנו בידיהם, כפר
 קבלו ענשם, ומשום זה נבלתי יקומון, כל
 הסרכות של סם המות הן הרגלים שלה,
 ועליהן נאמר רגליה ירדות מות וגומר,
 והן שמונה עשרה סרכות, עליהן כתוב
 ולא אוסיף עוד להפות את כל ח"י
 כאשר עשיתי, לאותם שמתפללים
 שמונה עשרה ברכות של התפלות. ומי

אותם מפיתה של מלאך המות. והו
 שכתוב אדם ובהמה תושיע יהו"ה.
 ואלו שמעשיהם כבהמות השדה,
 שאוכלים בלי תפלות, מיתתם תהיה
 כבהמות השדה, ושוחט אותם מלאך
 המות מדה כנגד מדה, ולא עוד, אלא
 בספין פגום שוחט אותם, ונקראו נבלה,
 ועליהם נאמר נבלתי יקומון. מה זה ספין
 פגום? זה סמא"ל אל אחר, ודאי נקרא

גרים דמי טופנא מתגברין, מאן דאריק מיא דזרע ברית מילה בנדה
שפחה גויה זונה) ולעולם ונרדא בכל אתר דתתסרד
טרפה ואינה חיה, דבכל אתר דתתסרד פבר נש
בחובין דילה קטילת.

ועוד שכינתא איהי מצות אסיפת נוני ימא
דאורייתא, דאתמר בהון דגים וחקגבים
אינן טעונין שחיטה, ואינן תלמידי דבי רב
דמתרבין בימא דאורייתא, דעליהו אתמר
אסיפתן היא המתרת אותן, הדא הוא
דכתיב (במדבר יא כב) יאסף להם ומצא להם, היא
המתרת אותם משחיטה ודאי.

וגדפוי דשכינתא אינן פסוי דם חיה או עוף,
דאינן פנפי יונה, ואלין אינן פנפי
מצוה, דמכסין על דמיהון, דלא שלטין עליהו
פלגין דאנן חציפין, דאינן מלאכי חבלה (וכלהו),

לשון הקודש

בית רב שמתרבים בים התורה,
שעליהם נאמר אסיפתן היא המתרת
אותן. והו שכתוב יאסף להם ומצא להם,
היא המתרת אותם משחיטה ודאי.

וכנפי השכינה הם פסוי דם חיה או
עוף, שהם פנפי יונה, ואלו הם פנפי
מצוה, שמכסים על דמיהם, שלא
שולטים עליהם פלגים שהם חצופים,

גם שמי המבול מתגברין? מי שמריק מי הזרע של ברית מילה
בנדה שפחה גויה זונה) ולעולם הנרדא, בכל
מקום שתתסרד - טרפה, ואינה חיה,
שבכל מקום שתתסרד באדם בחטאיה
- הורגת.

ועוד, שכינה היא מצות אסיפת דגי
הים של התורה, שנאמר בהם דגים
וחקגבים אינן טעונין שחיטה, והם תלמידי

וּדְלָא אֶשְׁתְּמוּדְעוּן בְּהוֹן מְאִירי חוּבִין, (הרי) הָכִי הָדָם
 הוּא הַנְּפֶשׁ, וְעַפְרָא דְמִכְסָּא עָלְיוּ רְמִיז (דברים לב מג)
 וּכְפָר אֲדַמְתוּ עִמּוּ.

וְעוֹד שְׂכִינְתָא אִיהִי בְּדִיקַת סִימְנִי חִיָּה אוּ עוֹפָה,
 מִבְּנֵי נֶשְׁא דְדַמְיִין לְחִיּוֹן וּבְעִירוֹן וְעוֹפִין,
 דְּעַלְיָהּוּ אֶתְמַר (שמואל א יד לד) וּשְׁחַטְתֶּם בָּזָה, בְּדוּק
 כְּמוֹ זֶה, דְּאִינוּן סְבָלִין מִכְתָּשִׁין, כְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ פִי
 עָלֶיךָ הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם (תהלים מד כג), וּבְכָל יוֹמָא לָא
 מְנִיחוּן צְלוֹתֵין, וּבְדִיק לֹזן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכַמְּה
 מִכְתָּשִׁין, וְאָמְרִין זֶה לָּזָה בְּצְלוֹתֵין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא פְּרִיק לָן מְדִינָא דְבְּעִירוֹן וְחִיּוֹן דְּאַרְעָא, וְאַעִיל
 לָן לְמַהּוֹי לָן חוּלְקָא בְּמִלְאַכְיָא, דְּאִינוּן חִיּוֹת
 הַקְּדֻשׁ, דְּקָרְאֵן זֶה לָּזָה וְאָמְרִין קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ,
 דָּא אִיהוּ (קְדוּשׁ) דְּאֶתְקַדְּשׁ שְׁמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא עַל יְדִיָּה, וַיְהִי לִיָּה חוּלְקָא בֵּיהּ.

לשון הקודש

שְׂבָאֲרוּהוּ בִּי עָלֶיךָ הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם, וּבְכָל
 יוֹם לֹא מְנִיחִים אֶת הַתְּפִלוֹת, וּבּוֹדֵק
 אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַמְּה מְכוֹת,
 וְאוֹמְרִים זֶה לָּזָה בְּתַפְלוֹת: הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא גָּאֵל אוֹתָנוּ מִדִּין הַבְּהֻמוֹת וְהַחִיּוֹת
 שֶׁל הָאָרֶץ, וְהַכְּנִים אוֹתָנוּ שְׂיִהִיָּה לָנוּ
 חֵלֶק עִם הַמְּלָאכִים, שֶׁהֵן חִיּוֹת הַקְּדֻשׁ,
 שְׂקוּרָאִים זֶה לָּזָה וְאוֹמְרִים קְדוּשׁ קְדוּשׁ

שֶׁהֵם מְלָאכֵי תְּבִלָּה (וּבְלֵם), וְשִׁלָּא מִפִּירִים
 בָּהֶם בְּעַלֵי הַחוּבוֹת, (הרי) כֶּךָ הָדָם הוּא
 הַנְּפֶשׁ, וְהַעֲפָר שְׂמִכְסָּה עָלְיוּ רֹמְזוּ וּכְפָר
 אֲדַמְתוּ עִמּוּ.

וְעוֹד, שְׂכִינְתָּהּ הִיא בּוֹדֵקַת סִימְנִי חִיָּה אוּ
 עוֹפָה מִבְּנֵי אָדָם שְׂדוּמִים לְחִיּוֹת וּבְהֻמוֹת
 וְעוֹפּוֹת, שְׂעַלֵיָּהֶם נְאָמַר וּשְׁחַטְתֶּם בָּזָה,
 בְּדִק כְּמוֹ זֶה, שֶׁהֵם סוּבָלִים מְכוֹת, כְּמוֹ

ועוד ושחטתם בזה דא אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד,
 דביה דן קודשא בריך הוא כל גזיקין, ועל
 כל אלין דקטלין חד לחבריה, ועל כל אלין דגזלין
 יהו"ה איהו דן, דאתלבש בתהו ובהו וחשך ותהום,
 ודן בהון ארבע מיתות בית דין, והא אוקמוהו
 כלהו באתון, י גחלת, ו' שלהובא, ה"ה גזונין
 ונהזרין דנורא דא איהו שרפה, (דברים ד כד) כי יהו"ה
 אלהיך אש אוכלה הוא, סקילה בתלת אבנין י'
 י', ואינן יהו"ה כ"ו, וד' אתון י' י' י', תרג
 בתרבא, י' רישא דתרבא, ו' גופא דתרבא, ה"ה
 תרין פפיות דילה, תנק ו' (ס"א ג) אתעביד חוט
 בגזונא דא זרקא ועלה י' דעזקא בחוטא למחוי
 בריך לה על צנאר, ורזא דמלה (במדבר כז ג) אבינו
 מת במדבר, מק"ף והול"ך אינן ה"ה, חד מקף

לשון הקודש

בארנו את כלם באותיות, י' גחלת, ו'
 שלהבת, ה"ה הגונים והאורות של האש,
 זוהי שרפה, כי יהו"ה אלהיך אש
 אוכלה הוא. סקילה בשלש אבנים י' י' י',
 והם יהו"ה כ"ו, וארבע אותיות י' י' תרג
 בתרב. י' ראש התרב, ו' גוף התרב, ה"ה
 שתי פפיות שלה. תנק ו' (e), נעשה חוט
 כמו זה זרקא, ועליה י' של טבעת, בחוט
 להיות כרוך לה על צנארה, וסוד הדבר

קדוש, זהו (קדוש), שמתקדש שמו של
 הקדוש ברוך הוא על ידו ויהיה לו חלק
 בו.

ועוד, ושחטתם בזה, זה אל"ף דל"ת נו"ן
 יו"ד, שבו דן הקדוש ברוך הוא את כל
 הגזיקין, ועל כל אלו שהורגים אחד את
 חברו, ועל כל אלה שגזלים יהו"ה הוא
 דן, שמתלבש בתהו ובהו וחשך ותהום,
 ודן בהם ארבע מיתות בית דין, והרי

לִיָּהּ וְחַד הוֹלֵךְ, עַד דְּחִנְקִין לִיָּהּ, וּבְגִין דָּא אָמַר
 קוֹדֶשָׁא בְּרִידָהּ הוּא, רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא, אֲנִי
 אֲמִית וְאַחִיָּהּ, מְחַצְתִּי וְאֲנִי אֲרַפָּא וְאִין מִיָּדִי
 מִצִּיל (דברים לב לט).

ו' עֵין, גְּבוּהַ חֲמָשִׁים אָמָה דָּא ה' דְּסְלִיקַת בְּיָ
 לְחֲמָשִׁין, זְרָקָא קוֹ דְּחִנְיַקַת בְּתֵלַת אֲתוּוֹן,
 דְּשְׂכִינְתָא תִּתְאַה אִיהִי דָן אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין,
 אִיהִי חִנְיַקַת לְחִיבֵיָא, וְהָרַג לֹזֵן, בְּשִׁרְפָה וּסְקִילָה,
 וּבְגִין דָּא רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא, הָדָא הוּא
 דְּכָתִיב (ויקרא כו כח) וַיִּסְרְתִי אֶתְכֶם אֶף אֲנִי וְגוֹמֵר,
 וּכְמָה דְּבִשְׂמִיָּה קָטִיל לְמָאן דְּאֶעְבֵּר עַל כְּרִיתוֹת
 וּמִיתוֹת בֵּית דִּין דְּאֹרְיִיתָא, הָכִי מִסִּי וּמְחִיָּה
 בְּשִׂמְיָה לְמָאן דְּמְקַיִים לֹזֵן.

לשון הקודש

אַבְיָנוּ מֵת בְּמִדְבָּר. מְקוֹף וְהוֹלֵךְ הֵם
 ה"ה, אַחַד מְקוֹף אוֹתוֹ וְאַחַד הוֹלֵךְ, עַד
 שְׁחוֹנְקִים אוֹתוֹ, וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא, אֲנִי
 אֲמִית וְאַחִיָּהּ, מְחַצְתִּי וְאֲנִי אֲרַפָּא וְאִין
 מִיָּדִי מִצִּיל.
 ו' עֵין, גְּבוּהַ חֲמָשִׁים אָמָה, זו ה' שְׁעוֹלָה
 בְּיָ לְחֲמָשִׁים. זְרָקָא קוֹ שְׁחוֹנְקַת בְּשִׁלֵּשׁ
 אוֹתוֹת, שְׁהַשְׂכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא דְנָה

אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין, הִיא חוֹנְקַת אֶת
 הַרְשָׁעִים וְהוֹרְגַת אוֹתָם בְּשִׁרְפָה
 וּבְסְקִילָה, וּמִשּׁוּם זֶה רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי
 אֲנִי הוּא. זֶהוּ שְׂכָתוּב וַיִּסְרְתִי אֶתְכֶם אֶף
 אֲנִי וְגוֹמֵר, וּכְמוֹ שֶׁבִשְׂמוֹ הוֹרַג אֶת מִי
 שְׁעוֹבֵר עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין שֶׁל
 הַתּוֹרָה, כִּדְ מְרַפָּא וּמְחִיָּה בְשִׁמוֹ אֶת מִי
 שְׂמַקְיָים אוֹתָם.

וְעוֹד מִצֹּת גִּזְלַת הָעֲנִי בְּבֵיתְכֶם דָּא שְׂכִינְתָּא,
 דְּמָאן דְּגִזְלִיל צְלוּתָא דְּאִיהִי צְדָקָה לְצַדִּיק
 ח"י עֲלָמִין, כְּלִיל ח"י בְּרַכָּאן, כְּאֵלּוּ גִזְלִיל לִיָּה חַיִּים
 דִּילִיָּה דְּאִיהוּ שְׂכִינְתָּא, דְּאֶתְמַר בָּהּ (קהלת ט ט) רְאֵה
 חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ, וְכֵן מָאן דְּנָרַע מֵעֲנֵג
 שַׁבַּת, כְּאֵלּוּ גִזְלִיל לִיָּה שְׂכִינְתִּיה דְּאִיהִי שַׁבַּת בֵּית
 יְחִידָה, וְדָא גַרְם דְּאֶתְגִּזְלִילַת מִיָּנִיה בְּגִלוּתָא, הֲדָא
 הוּא דְּכֹתִיב (ישעיה נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שָׁלַח אִמְכֶם,
 וְתִיבְתָּא מַאי נִיהוּ וְהִשִּׁיב (דף ט ע"א) אֶת הַגִּזְלָה אֲשֶׁר
 גָּזַל (ויקרא ה כג), דְּיִחְזִיר שְׂכִינְתָּא לְאַתְרָהּ, אִוּ אֶת
 הָעֵשֶׂק אֲשֶׁר עָשָׂק (שם) דָּא קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא
 דְּאֶתְפָּרַשׁ מִיָּנִיה, דְּשְׂכִינְתָּא אֶתְקַרִּיאַת מִצֹּת עֵשֶׂה
 מִסְטָרָא דִּימִינָא, וּמִצֹּת לֹא תַעֲשֶׂה מִסְטָרָא
 דְּשְׂמָאלָא, וְתוֹרָה אֶתְקַרִּיאַת מִסְטָרָא דְּעַמּוּדָא
 דְּאִמְצַעִיתָא, וְכֹל מָאן דְּגִזְלִיל אִוּ עָשָׂק בְּאוּרִייתָא,

---

 לשון הקודש

בגלות. זהו שכתוב ובפשעֵיכֶם שָׁלַח
 אִמְכֶם, ותשובה מה היא? והשיב את
 הגזלה אשר גזל, שיחזיר השכינה
 למקומה, או את העשק אשר עשק, זה
 הקדוש ברוך הוא שגפרד מִמְנָה,
 ששכינה נקראת מצות עשה מצד הימין,
 ומצות לא תעשה בצד השמאל, והתורה
 נקראת מצד העמוד האמצעי, וכל מי

ועוד, מצות גזלת העני בבתיכם זו
 שכינה, שמי שגזל תפלה, שהיא צדקה
 לצדיק ח"י העולמים, כולל שמונה עשרה
 ברכות, כאלו גזל לו את החיים שלו
 שהיא שכינה, שנאמר בה ראה חיים עם
 אשה אשר אהבת, וכן מי שגורע מענג
 שבת כאלו גזל לו את שכינתו, שהיא
 שבת בת יחידה, וזה גורם שנגזלת ממנו

וּבְמִצּוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, כְּאֵלּוּ גִזְל שְׂכִינְתָא
מִדְרוּעוּי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

וְכֵן מִסְטָרָא דְיִסוּד ח"י עֲלָמִין, אֲתִקְרִיאת מִצּוֹת
בְּרִית מִילָה, מָאן דְגִזְל בְּבְרִית וְאַפִּיק זִרְעָא
מִינֵיהּ לְרִשׁוֹ נּוֹכְרָא, כְּאֵלּוּ אַפִּיק מְרִשׁוֹת הַיְחִיד
לְרִשׁוֹת הָרַבִּים, וְגַרְם לְמַהוּי שְׂכִינְתָא נְפָקָא
מֵאֲתָרָה דְאִיהִי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל רִשׁוֹת הַיְחִיד, וְגַלָּה
אוֹתָהּ בֵּין אוֹמִין דְעֲלָמָא דְאינון רִשׁוֹת הָרַבִּים,
הָדָא הוּא דְכָתִיב (ישעיה נ יא) וּבְכַפְשֵׁיכֶם שְׁלַחַה
אִמְכֶם, וּבְנִין דָּא לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵיךָ
לְשׂוֹא (שמות כ ז), מָאן שֵׁם יְהוָה דָּא שְׂכִינְתָא, לְשׂוֹא
דָּא עֲבוּדָה זְרָה דְנָגְלַת תַּמָּן.

וְעוֹד אִיהִי תְשׁוּבָה יוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּלִילָא מֵעֲשֶׂרֶת
יְמֵי תְשׁוּבָה דְאינון י"ה, יוֹם הַכַּפּוּרִים דָּא

לשון הקודש

שְׂהִיא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, רִשׁוֹת הַיְחִיד, וְהַגְּלָה
אוֹתָהּ בֵּין אַמּוֹת הָעוֹלָם, שְׁהֵם רִשׁוֹת
הָרַבִּים. זֶהוּ שְׁכַתּוּב וּבְכַפְשֵׁיכֶם שְׁלַחַה
אִמְכֶם, וּמִשׁוּם זֶה לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם
יְהוָה אֱלֹהֵיךָ לְשׂוֹא. מַה זֶה שֵׁם יְהוָה?
זוֹ שְׂכִינְתָהּ, לְשׂוֹא – זוֹ עֲבוּדָה זְרָה שְׁנִגְלַתָּהּ
לְשֵׁם.

וְעוֹד, הִיא תְשׁוּבָה יוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּלִילָה

שְׂגוּל אוֹ עוֹשֵׁק בְּתוֹרָה, וּבְמִצּוֹת עֲשֵׂה
וְלֹא תַעֲשֶׂה, כְּאֵלּוּ גִזְל שְׂכִינְתָהּ מְזוֹרְעוֹת
הַקּוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְכֵן מִצַּד שֶׁל יִסוּד ח"י הָעוֹלָמִים נִקְרְאת
מִצּוֹת בְּרִית מִילָה, מִי שְׂגוּל בְּבְרִית
וּמוֹצִיא זִרְע מִמֶּנּוּ לְרִשׁוֹת זְרָה, כְּאֵלּוּ
הוֹצִיא מְרִשׁוֹת הַיְחִיד לְרִשׁוֹת הָרַבִּים,
וְגַרְם שְׁתִּתְּהִי שְׂכִינְתָהּ יוֹצֵאת מִמְּקוֹמָהּ,

ה' בלילא מחמש צלותין, עשרת ימי תשובה דא
 י, לקבל שבבים דא ו"ה, כל מאן דחזר בתשובתא
 פאלו חזר ו"ה עם י"ה, ועקרא לסלקא כלא
 במחשבה דאיהי יוד ה"א וא"ו ה"א.

וגבורה תמן סמא"ל דאיהו יצר הרע, וכל מאן
 דיתגבר על יצריה פאלו תוה מתגבר
 גבורה על סמא"ל בדינא לגבי בניו, ובגין דא אמרו
 מארי מתניתין, איזהו גבור הפובש את יצרו, מאי
 הפובש, כמה דאת אמר (בראשית א כח) וכבשנה, דיהא
 כבושה תחות ידיה, כבלבא דאיהו פבוש וקשור
 תחות ידי דבר נש.

וצריך בר נש לקבלא עליה חמש ענווין, בגין
 ענוי דגרים לה' ועירא דגלת בגלותא,
 ואתקריאת עניה סוערה לא נוחמה, ואבא ואבא

לשון הקודש

מתגבר בגבורה על סמא"ל בדין לגבי
 בניו, ומשום זה אמרו בעלי המשנה,
 איזהו גבור? הפובש את יצרו. מה זה
 הפובש? כמו שנאמר וכבשה, שתהיה
 כבושה תחת ידו ככלב שהוא כבוש
 וקשור תחת ידי האדם.

וצריך אדם לקבל עליו חמש ענווים,
 בשביל הענוי שגרים לה' הקטנה שגלתה

מעשרת ימי תשובה שהן י"ה, יום
 הכפורים זה ה' כלולה מחמש תפלות,
 עשרת ימי תשובה זו י, לקבל שבבים זה
 ו"ה. כל מי שחזר בתשובה פאלו החזיר
 ו"ה עם י"ה, והעקר - להעלות הכל
 במחשבה שהיא יוד ה"א וא"ו ה"א.

וגבורה שם סמא"ל, שהוא יצר הרע,
 וכל מי שיתגבר על יצרו פאלו היה

אינון נחתי בימינא ושמאלא, לקבלא בהון ו"ה,
 דאינון תורה ומצוה, ורזא דמלה ושב ורפא לו
 (ישעיה ו'), ודא איהו שובה ישראל עד יהו"ה אלהיך.
 (הושע יד ב).

ועוד מצות פריה ורביה דא שכינתא, לא תהו
 ברעה לשבת יצרה (ישעיה מה יח), כל תלמיד
 חכם דמנע מינה עונת קריאת שמע באלו מנע
 מינה ברבאן מלעילא.

שית סטרין אינון דכלילן באת ו', דאיהו (בראשית
 א יא) עץ פרי עושה פרי, מאן פרי דיליה י'
 דאת ו' איהו ענפא דאילנא, דאתפרש לשית
 ענפין, ומשית לענפין דלית לון חושבון, י' איהו
 איבא על כל ענפא וענפא דאיהו ו'.

קם סבא ואמר רבי רבי חזור בך, אילנא הוא ו',
 איבא דיליה י' הכי הוא ודאי, אבל ענפוי

לשון הקודש

באלו מונע ממנה ברכות מלמעלה.
 ששעה צדדים הם שכלולים באות ו',
 שהוא עץ פרי עשה פרי, מהו הפרי שלו?
 י', שאות ו' היא ענף של האילן, שנפרד
 לששה ענפים, ומשש לענפים שאין להם
 חשבון, י' היא פרי על כל ענף וענף
 שהוא ו'.

קם זמן ואמר: רבי רבי, חזר בך, האילן

בגלות, ונקראת עניה סערה לא נחמה,
 והאב והאם הם יורדים בימין ושמאל
 לקבל בהם ו"ה, שהם תורה ומצוה, וסוד
 הדבר - ושב ורפא לו, וזה הוא שובה
 ישראל עד יהו"ה אלהיך.

ועוד, מצות פריה ורביה זו שכינה, לא
 תהו ברעה לשבת יצרה, כל תלמיד
 חכם שמונע ממנה עונת קריאת שמע,

לְעִילָא אִיהוּ ה' עֲלָאָה וְשָׂרְשׁוּי ה' תִּתְאַה, וּמָאן
דְּאַפְרִישׁ עֲנַפָּא מִיְנִיה דָּא אִיהוּ מְקַצֵּץ בְּנִטְיֵעות,
וְהָכִי אֶתְקַצֵּץ אִיהוּ מִעֲלָמָא דִּין וּמִעֲלָמָא דְאַתִּי.

וְעוֹד מִצְוָה לְאַתְעֶסְקָא בְּאוֹרֵייתָא יוֹמָם וְלַיְלָה,
הָדָא הוּא דְכְתִיב (יהושע א ח) וְהָגִיתָ בּוֹ יוֹמָם
וְלַיְלָה, וְכִי יָכִיל בְּרֵשׁ לְאַתְעֶסְקָא בְּאוֹרֵייתָא בְּכָל
יוֹמֵי וְלַיְלֵי כָּל יוֹמוֹי, וְהָא קוּדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא לִית
בָּא בְּטְרוּנְיָא עִם בְּרִיּוֹתֵינוּ, אֶלָּא כָּל מָאן דְּקָרָא
קְרִיאַת שְׁמַע בְּכָל יוֹם עֶרֶב וּבִקְרָא, כְּאֵלּוּ מְקַיִיִם
בּוֹ וְהָגִיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה, כָּל פְּקוּדֵיִן אִית מְנַיְיָהוּ
דְּתַלְיִין בְּפָרִי אֵילָנָא, מְנַיְיָהוּ בְּעֲנַפֵּיִן, מְנַהוֹן
בְּשָׂרְשׁוֹן, מְנַהוֹן בְּאֵילָנָא, וּבְגִין דָּא אֶתְקְרִיאַת
אוֹרֵייתָא עֵץ חַיִּים, וְכָל מָאן דְּאַכַּל מִנֶּיה וְאַכַּל
וְחֵי לְעוֹלָם.

לשון הקודש

ברוך הוא לא בא בטרוניא עם בריותיו?
אלא כל מי שקורא קריאת שמע בכל
יום ערב ובקר, כאלו מקיים בו והגית בו
יומם ולילה, כל המצוות יש מהם
שתלויות בפרי האילן, מהם בענפים,
מהם בשרשים, מהם באילן, ומשום זה
נקראת התורה עץ חיים, וכל מי שאוכל
ממנו, ואכל וחי לעולם.

הוא ו, והפרי שלו י, כך הוא נדאי. אבל
ענפיו למעלה הוא ה' עליונה, ושרשו ה'
התחתונה, ומי שמפריד הענף ממנו, והו
מקצץ בנטיעות, וכך הוא נקצץ מהעולם
הזה ומן העולם הבא.

ועוד מצוה להתעסק בתורה יומם
ולילה, והו שפנתוב והגית בו יומם ולילה,
וכי יכול אדם להתעסק בתורה בכל
הימים והלילות כל ימיו, והרי הקדוש

וְאֵית אֵילָנָא לְתַתָּא, דְּעֵנְפֵי וְשָׂרְשָׁיו וְגוֹפָא
 וְאִנְבָּא דִּילֵיהּ, בְּלֵהוּ סַם הַמּוֹת וְדָא
 סַמָּא"ל, מָאן דְּאֵעְבַר עַל אֹרֵיתָא, אֶתְשַׁקֵּיָא
 מֵהָהוּא אֵילָנָא וְאֶתְפָּרְנִים מִיְנֵיהּ, וְעֵלֵיהּ
 אֶתְמַר (בראשית ב יז) כִּי בַיּוֹם אֲכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת,
 וּמִסְפָּרָא דִּילֵיהּ חַיֵּי צַעַר.

וְעוֹד שְׂכִינְתָא אִיהִי מְצוֹת הַעֲמֻדַת מְלָכָא, הָדָא
 הוּא דְכָתוּב (דברים יז טו) שׁוֹם תָּשִׂים עֲלֶיךָ
 מֶלֶךְ, וְכַבִּיכּוֹל כָּל זְמָנָא דְלִית שְׂכִינְתָא בְּאַתְרָהּ
 לִית מְלָכָא, וּבְגִין דְּשְׂכִינְתָא אִיהִי מְלָכוֹת עַל פִּר
 נֶשׁ, אֶתְמַר בֵּיהּ שׁוֹם תָּשִׂים עֲלֶיךָ מֶלֶךְ, לְמַחְוֵי
 יִשְׂרָאֵל בָּהּ בְּלֵהוּ בְּנֵי מְלָכִים. (דף ט ע"ב) דְלִית מֶלֶךְ
 בְּלֵא מְלָכוֹת, דְּבְגָלוֹתָא שְׂפָחָה תִירֶשׁ גְּבִירְתָּהּ,
 וּבְזִמְנָא דִּיִּתִי מְשִׁיחָא אֶתְמַר (אסתר א יט) וּמְלָכוֹתָהּ
 יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, אִיהִי מְלָכוֹתֵיהּ,

לשון הקודש

וכביכול, כל זמן שאין שכינה במקומה
 אין מלך, ומשום ששכינה היא מלכות
 על אדם, נאמר בו שום תשים עליך
 מלך, להיות ישראל בה כלם בני מלכים.
 שאין מלך בלי מלכות, שבגלות שפחה
 תירש גבירתה, ובזמן שיבא המשיח
 נאמר ומלכותה יתן המלך לרעותה
 הטובה ממנה, היא מלכותו, היא כסאו,

ויש אילן למטה שענפיו ושרשיו והגוף
 והפרי שלו, כלם סם המות, וזה סמא"ל.
 מי שעובר על התורה, נשקה מאותו
 אילן ומתפרנס ממנו, ועליו נאמר כי
 ביום אכלך ממנו מות תמות, ומהצד
 שלו חיי צער.

ועוד, שכינה היא מצות העמדת מלך,
 והו שכתוב שום תשים עליך מלך,

איהי כרסייה, איהי עטרת דיליה, למלכא דאית
 ליה מאנא דיקר ואיהי מתבבא לגביה, לזמנין שוי
 ליה עטרה על רישיה דא תפלין דרישא, לזמנין
 קשיר ליה באעבעא ודא תפלין דיד, לזמנין שוי
 ליה תחותיה ואתקרי פרסיא דיליה, לזמנין עביד
 מינה לבושא.

ובען דאיהי מרחקא מן מלכא, אתמר במלכא
 (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות, ושכינתא
 אמרת אל תראוני שאני שחרחרת (שיר א ו), ובני
 נשא דאינון שטיין מסתפלין בלבושא, ואחרנין הכי
 מסתפלין בגופא, ובגלותא בלהון שטיין, אבל
 פקחא חבימא אסתפל מלגא, וכד יתי פורקנא
 אתפשט מלבושין דקדרותא, וזריק לון על אומין
 דעלמא, הדא הוא דכתיב (שמות י כב) ויהי חשך
 אפלה וגומר, ולכל בני ישראל היה אור
 במושבותם.

לשון הקודש

במלך אלביש שמים קדרות, והשכינה
 אמרת אל תראני שאני שחרחרת, ובני
 אדם שהם שומים מסתכלים בלבוש,
 ואחרים כך מסתכלים בגוף, ובגלות
 כלם שומים, אבל הפקח החכם מסתפל
 פנימה, וכשתבא גאלה, מתפשט
 מלבושי הקדרות וזורק אותם על אמות

היא עטרתו. משל למלך שיש לו כלי יקר
 והוא חביב אליו, לפעמים שם אותו
 עטרה על ראשו, זה תפלין של ראש,
 לפעמים קושר אותו באעבע, וזה תפלין
 של יד, לפעמים שם אותו תחתיו ונקרא
 כסאו, לפעמים עושה ממנו לבוש.
 וכעת שהיא מרחקת מן המלך, נאמר

דְּבַח־הוּא זְמַנָּא דְאַתְלִיבֵשׁ בְּאַלִּין לְבוּשֵׁין, אֶתְמַר
בִּיה (דברים לב כ) וַיֹּאמֶר אֶסְתִּירָה פָּנַי
מֵהֶם, לְבַתֵּר דְּאַתְפַּשֵּׁט מִנִּיֵּיהוּ וַיִּירָאוּ הָעָם אֶת
יְהו"ה (שמות יד לא), וְכָל יְנוֹקִין אֶחְזִין לִיה בְּאַצְבָּע, הָדָא
הוּא דְכְּתִיב (שם טו ב) זֶה אֵלַי וְאַנְוָהוּ, וּבְגָלוּתָא יִשְׁתַּ
חֲשָׁךְ סְתָרוֹ (תהלים יח יב), וּבְגִין דָּא אָמַר דְּנִיָּאל (דניאל ב
כב), יָדַע מָה בְּחֲשׂוּכָא וּנְהוּרָא עֲמִיה שְׂרִיה, וּבַח־הוּא
זְמַנָּא דְּאִיהוּ בְּחֲשׂוּכָא מִתְלַבֵּשׁ פְּתָהוּ וּבְהוּ וּבְחֲשָׁךְ
וּתְהוּם, כְּבִיכּוּל אֶתְוּן אֵינּוֹן בְּפָרוּדָא וְלֹא מִתְיַחֲדִין
תַּמּוֹן, וּלְבַתֵּר דְּנַפִּיק מִנִּיֵּיהוּ, וְהִיָּה יְהו"ה לְמַלְךְ עַל
כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם תְּהוּא יְהִיָּה יְהו"ה אֶחָד וְשְׁמוֹ
אֶחָד (זכריה יד ט).

בְּתֵּהוּא זְמַנָּא כָּל חִיּוֹן יִתְעָרוֹן בְּנִגּוּנָא, וּכְנַפִּיהֶם
פְּרוּדוֹת מְלַמְעָלָה לְקַבְּלָא לִיה בְּחֻדוֹת,

לשון הקודש

דְּנִיָּאל, יוֹדַע מַה בְּחֲשָׁךְ וְהָאוּר עֲמוּ
 שׁוּרָה. וּבְאוֹתוֹ זְמַן שְׁהוּא בְּחֲשָׁכָה,
 מִתְלַבֵּשׁ פְּתָהוּ וּבְהוּ וּבְחֲשָׁךְ וּתְהוּם,
 כְּכִיכּוּל הָאוֹתִיּוֹת הֵן בְּפָרוּד וְלֹא
 מִתְיַחֲדוֹת שָׁם, וְאַחַר שִׁיּוּצָא מֵהֶם, וְהִיָּה
 יְהו"ה לְמַלְךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם תְּהוּא
 יְהִיָּה יְהו"ה אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד.

בְּאוֹתוֹ זְמַן כָּל חִיּוֹת יִתְעָרוּרָו בְּנִגּוּן,
וּכְנַפִּיהֶן פְּרוּדוֹת מְלַמְעָלָה לְקַבְּלוֹ

הָעוֹלָם, זְהוּ שְׁכָתוּב וַיְהִי חֲשָׁךְ אַפְלָה
 וְגוֹמַר, וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר
 בְּמוֹשַׁבְתָּם.

שְׁבָאוֹתוֹ זְמַן שְׁהַתְלַבֵּשׁ כְּלְבוּשִׁים
הַלְלוּ, נֹאמַר בּוּ וַיֹּאמֶר אֶסְתִּירָה פָּנַי
מֵהֶם. אַחַר שְׁהַתְפַּשֵּׁט מֵהֶם, וַיִּירָאוּ הָעָם
אֶת יְהו"ה, וְכָל הַתֵּינִיקוֹת הִרְאוּ אוֹתוֹ
בְּאַצְבָּע, זְהוּ שְׁכָתוּב זֶה אֵלַי וְאַנְוָהוּ,
וּבְגָלוּת יִשְׁתַּחֲשָׁךְ סְתָרוֹ, וּמִשׁוּם זֶה אָמַר

וּבְלִהוֹן יְהוֹן רָצִין וְשָׁבִין בְּגִנוּנָא, וּשְׁלִיחוּתָא לְגַבִּיהַ,
 הָדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל א יד) וְהַחִיּוֹת רָצוּא וְשׁוּב
 כְּמַרְאֵה הַבְּזֻק, לְבִשְׂרָא לְיִשְׂרָאֵל, וּבְהַהוּא זְמַנָּא
 הִלְלוּ אֶת יְהו"ה מִן הָאָרֶץ תְּנִינִים וְכָל תְּהוֹמוֹת
 וְגוֹמֵר (תהלים קמח ז), כְּלָהוּ לְעֵילָא וּלְתַתָּא מַה דְּאֵתְפְּרִי
 עַד יְתוּשׁ זְעִירָא, כְּלָהוּ מְשַׁבְּחִין לֵיהּ, כִּי מְלָאָה
 הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְהו"ה כַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים (ישעיה יא
 ט), בְּהַהוּא זְמַנָּא יִתְקַיִם קְרָא, (צפניה ג ט) כִּי אִזְ
 אֶהְפֹּד אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקֵרָא כְּלָם בְּשֵׁם
 יְהו"ה וְגוֹמֵר.

בְּהַהוּא זְמַנָּא אֲתַבְּנִי בֵּיתָא דְשְׁכִינְתָּא דְאֵיהִי בֵּית
 הַבְּחִירָה עַל יְדָא דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא,
 דְאֵתְמַר בָּהּ (זכריה ב ט) וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱם יְהו"ה
 חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב, וְאֲנִי אֶבְנֶה אֵינֹן אֶבְנִין טָבִין
 דְאֵתְבְּנִי מִינָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ל ג) וְאֶבְנֶה

לשון הקודש

זְמַן יִתְקַיִם הַכְּתוּב, כִּי אִזְ אֶהְפֹּד אֶל
 עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקֵרָא כְּלָם בְּשֵׁם
 יְהו"ה וְגוֹמֵר.

באורתו זמן נבנה בית השכינה, שהיא
 בית הבחירה, על יד הקדוש ברוך הוא,
 שנאמר בה ואני אהיה לה נאם יהוה
 חומת אש סביב, ואני אבנה אותן
 אבנים טובות שנבנה ממנה. זהו שכתוב

בשמחה, וכלם יהיו רצים ושבים בנגון
 ושליחות אליו, זהו שכתוב והחיות רצוא
 ושוב כמראה הבזק, לבשר לישראל,
 ובאותו זמן הללו את יהוה מן הארץ
 תנינים וכל תהומות וגומר, כלם למעלה
 ולמטה, מה שנברא עד היתוש הקטן,
 כלם משבחים אותו, כי מלאה הארץ
 דעה את יהוה כמים לים מכסים. באורתו

גם אנכי ממנה, נטיעין קדישין, הדא הוא דכתיב
 (ישעיה ס כא) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, ובניינא
 דבי מקדשא תהא בנויה מבספא ודהבא ואבנין
 יקירין, ותהא מרקמא מכל ציורא דעובדא
 דבראשית, ועלה נהרא ירושלם דלעילא, לעילא
 מרקמא מכל מיני גוונין דנהורא, ורזא דמלה
 ירושלם הבנויה בעיר שחברה לה יחדיו (תהלים קכב ג),
 דאנהרא על גבוי.

בההוא זמנא אתקנים בישראל (ישעיה ס כ) לא יבא
 עוד שמשך, וירחך לא יאסף וגומר,
 ואתער שיר השירים בעלמא, ואדליק נהורא על
 זיתא ושרגא, דישראל אינון פתילה, אורייתא
 משתא, שכינתא שרגא, הדא הוא דכתיב (איוב כט ג)
 בהלו גרו עלי ראשי, בההוא זמנא אתמר
 בשכינתא, וחלצה נעלו (דברים כח ט), נעלו דקודשא

 לשון הקודש

שאברה לה יחדו, להאיר על גבוי.
 באותו זמן יתקנים בישראל לא יבא עוד
 שמשך וירחך לא יאסף וגומר, ומתעורר
 שיר השירים בעולם, ומדליק אור על זית
 ונר, שישראל הם פתילה, התורה שמן,
 והשכינה נר, והו שכתוב בהלו גרו עלי
 ראשי. באותו זמן נאמר בשכינה וחלצה
 נעלו, נעלו של הקדוש ברוך הוא, לקנים

ואבנה גם אנכי ממנה, נטיעות קדושות,
 והו שכתוב נצר מטעי מעשה ידי
 להתפאר. ובנין בית המקדש יהיה בנוי
 מבספ וזהב ואבנים יקרות, ותהיה
 מרקמת מכל ציור של מעשה בראשית,
 ועליה מאירה ירושלים של מעלה,
 למעלה מרקמת מכל מיני גונים של אור,
 וסוד הדבר - ירושלם הבנויה בעיר

בְּרִידָה הוּא, לְקַיִם בֵּיהּ שֵׁל נְעֻלְךָ (שמות ג ה), וְאֶת־יַחַד
 בְּשִׁבְנֵיתֶיהָ, דְּאֶתְקַרְיֵאת חֲלִיצָה, וְאִיהוּ חֲלוּץ הַנְּעֵל,
 וְלֹא צְרִיכִין לְאֶתְחַבְּרָא בְּאַרְחַ יְבוּם לְעוֹלָם, דְּאֶתְמַר
 בָּהּ (רות ד ז) וְזֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל וְגוֹמַר, שְׁלַף אִישׁ
 נְעָלוֹ וְנָתַן לְרַעְהוּ, מֵאִי נְעָלוֹ דָּא בְּנֹו"י, הֵהוּא
 דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (שיר ד יב) בֶּן נְעוּל, אֶתְפַּתַּח הֵהוּא נְעוּל
 מִפְּתָחָא, בְּגִין דְּלִפְתָּח חֲטָאת רֹזְבִין (בראשית ד ז),
 אֶתְעַבְּרָא הֵהוּא חֲטָאת וְאֶתְפַּתַּח תְּרַעָא, הָדָא הוּא
 דְּכָתִיב (תהלים קיח ט) זֶה הַשָּׁעַר לִיהו"ה, וְיַחְזוּן תַּמָּן
 שְׁכִינְתָא, דְּאֶתְמַר בָּהּ וְזֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל.

דְּבָר אַחַר וְזֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאֻלָּה וְעַל
 הַתְּמוּרָה, עַל הַגְּאֻלָּה דָּא שְׁכִינְתָא עֲלָאָה
 ה' עֲלָאָה, וְעַל הַתְּמוּרָה דָּא שְׁכִינְתָא (דף טא ע"א)
 תַּתָּאָה, דְּאִיְהִי תְּמוּרָה בְּהֵהוּא דְּאֶתְמַר בֵּיהּ אַל
 תְּמִירְנִי בּוֹ, וְאִינּוּן ה"ה, וְזֹאת דָּא בֶן וּבֵת, יִשְׂרָאֵל

לשון הקודש

השער, והו שכתוב זה השער ליהוה,
 ויראו שם שכינה, שנאמר בה וזאת
 לפנים בישראל.

דבר אחר, וזאת לפנים בישראל, על
 הגאולה ועל התמורה. על הגאולה - זו
 שכינה העליונה, ה' העליונה, ועל
 התמורה - זו שכינה התחתונה, שהיא
 תמורה באותו שנאמר בו אל תמירני

בו של נעליך, ומתיחד עם השכינה שלו,
 שנקראת חליצה, והוא חלוץ הנעל, ולא
 צריכים להתחבר בדרך יבוים לעולם,
 שנאמר בה וזאת לפנים בישראל וגומר,
 שלף איש נעלו ונתן לרעהו. מה זה נעלו,
 זה בנו"י? אותו שנאמר בו בן נעול, נפתח
 אותו נעול המפתח, משום שלפתח
 חטאת רבין, נעבר אותו חטאת ונפתח

דא אב, ובגין דא לתתא איהו תמורות אתון יהו"ה באדנ"י, אכל לעלמא דאתי לית תמורה, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב ביהו"ה ונקרא באדנ"י, ובעולם הפא נכתב ביהו"ה ונקרא ביהו"ה.

ועוד שלף איש נעלו, דא גופא דאיהי אתתא כלי דיליה, ודא מטטרו"ן, ונתן לרעהו, ולזמנין אשתתב ביה עמודא דאמצעיתא, ולזמנין צדיק, ולזמנין שכינתא עלאה איהי תעודה ביה, ולזמנין שכינתא תתאה היא תמורה ביה, ודא איהו גן נעול, וביה מעין חתום, דאיהי שכינתא, י' כלילא מעשר ספירן, י' מן מיטטרו"ן.

כל ספירן פועלים ביה כהאי עלמא שפלה, וביה יבום וחליצה ונט פטורין, וכל אתון ביה

לשון הקודש

אשה, הכלי שלו, וזה מטטרו"ן, ונתן לרעהו, שלפעמים נמצא בו העמוד האמצעי, ולפעמים צדיק, ולפעמים השכינה העליונה היא תעודה בו, ולפעמים השכינה התחתונה היא תמורה בו, וזהו גן נעול, ובו מעין חתום, שהיא שכינה, י' כלולה מעשר ספירות, י' מן מיטטרו"ן.

כל הספירות פועלות בעולם השפל

בו, והם ה"ה, וזאת זה בן ובת, ושראל זה אב, ומשום זה למטה הוא תמורות האותיות יהו"ה באדנ"י, אכל לעולם הפא אין תמורה, כמו שבארוהו בעלי המשנה, לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב ביהו"ה ונקרא באדנ"י, ובעולם הפא נכתב ביהו"ה ונקרא ביהו"ה.

ועוד שלף איש נעלו, זהו הגוף, שהיא